

ната била една отъ най богатитѣ въ Италия, изобилна съ храни и добитъкъ, а Фламиний билъ човѣкъ съ лошъ нравъ, крайно щестлавенъ, самолюбивъ, самонадѣянъ и невѣжественъ. Отъ това Аннибалъ заключилъ, че не ще му бжде трудно да увлѣче Фламиния въ сражение, като раздразни яростта или самолюбиего му. Вслѣдствие на това той тръгна въ нагорѣ по лѣвня брѣгъ на р. Арнъ и послѣ по височинитѣ покрай *Клузийскитѣ блата* (днесъ la Chiara), като оставилъ армията на Фламиния при Арреций влѣво отъ себѣ си и като разорявалъ страната по пхтя.

Фламиний, силно раздразненъ отъ това, събралъ воененъ съвѣтъ и предложилъ незабавно да тръгнатъ по слѣдитѣ на Аннибала и да влѣзатъ съ него въ рѣшителенъ бой. Напрасно членовѣтъ на военния съвѣтъ му обяснявали, че благоразумието изисквало по напрѣдъ да дочакатъ присединението на Сервилия, а за сега — да испратятъ по слѣдитѣ на Аннибала само конницата и легката пѣхота, за да въспрѣпятъ ватъ на разорението на страната. Фламиний, още по силно раздразненъ, излѣзълъ изъ военния съвѣтъ, далъ сигналъ за походъ и бой и тръгналъ къмъ Кортоната. Частнитѣ началници въ войската били недоволни отъ това, но войскитѣ, напротивъ, имайки пълно довѣрие въ Фламиния и съчувствайки му, вървяли като на върна побѣда. Вѣроятно по тѣзи причина армията на Фламиния (37.000 души пѣхота и 3.500 конница) вървяла въ обикновенния до тогава походенъ рѣдъ, безъ особенни прѣдпазителни мѣрки отпрѣдъ и по странитѣ.

Полибий и Титъ Ливий упрѣкватъ Фламиния за гдѣто не послушалъ мнѣнието на военния съвѣтъ и не останалъ при Арреций. Но генералъ Водонкуръ, безъ да оправдава Фламиния,

не се съгласява обаче напълно съ упрѣцитѣ на Полибий и Титъ Ливий, за което подробно разглѣжда взаимното положение и движения на Аннибала и Фламиния. Първия, казва той, можалъ да избиколи края на Клузийскитѣ блата само при Клузий (днесъ Chiusa), отъ кждѣто за Римъ водили два пхтя, едина право прѣзъ Вулсиний и Сутрий, прѣзъ горитѣ и планинитѣ на Циминийския планински хребетъ, а другия, по употребителенъ — въ лѣво прѣзъ тѣснитѣ между Кортоната и Тразименското езеро (днесъ lago di Perugia) и прѣзъ градоветѣ Перузия, Тудеръ и Америя. Аннибалъ избралъ този послѣдния пхтя, който по вече съответствувалъ на намѣрението му да се движи по близо до Фламиния и съ това да го въвлѣче въ бой. И дѣйствително, по казанието на Полибий и Титъ Ливия, той вървялъ много бавно — не по вече отъ 10 римски мили (малко по вече отъ 10 версти) въ день, като често се располагалъ на лагеръ, за да дразни все по вече и по вече Фламиния. Послѣдния отъ своя страна — казва Водонкуръ — като знаелъ, че Аннибалъ се намиралъ въ Етрурия, отъ кждѣто прѣминалъ къмъ Флоренция и тръгналъ нагорѣ по р. Арнъ и покрай Клузийскитѣ блата, разорявайки земитѣ на римскитѣ съюзници и направляющъ се къмъ Римъ, прѣдъ който нѣмало никакви войски, — безъ съмнѣние, трѣбвало да прѣдизвѣсти на римския сенатъ, за да може той да събере войски за отбрана на подстъпнитѣ къмъ Римъ, а самъ — да върви задъ Аннибала, безъ да влиза съ него въ бой и безъ да се грижи за соединението си съ Сервилия, за когото било по важно да стои въ Арминий, за да държи въ покорностъ цизалпинскитѣ галли. Но Фламиний въ всѣки случай трѣбвало да надпрѣвари Аннибала въ тѣснитѣ на